

IANI
LANGLAEI
IN SENATV
BRITANNIÆ
CELTICÆ CONSILIARIL,
SEMESTRIA.

SENATVS CONSULTIS ET
Observationibus illustrata

A BERNARDO AVTVMNO Iurisconsulto.

Felipe Bel
Coll. M. A. Guenca

*Dominus Pimentel
Domingo Pimentel
Domingo Pimentel
Domingo Pimentel*

PARISIIS,
Apud NICOLAVM BVON, in Monte D. Hilarii,
sub signo D. Claudii.

M. D C XI.
CVM PRIVILEGIO REGIS.

SENAT VI

Britanniae Celticæ, Ianus Lan-
glæus in eodem Senatu
Consiliarius.

SEMESTRIOS iuris quibus Semestrum nomen præfiximus in lucem daturis, Patres & Collegæ nullum diafanum magis se se obtulit vestro nomine, quo oculis uniuscuiusque ad eos aditus pateret. Si enim, sicuti docent optici, medi & extremorum ratio esse debet: hanc mihi vobiscum meo iure potero vendicare, qui ante duos & viginti annos in hunc ordinem allectus, & ab initio ferme nascentis senatus, semper vobiscum egi: semper vostestes habui vitæ, indices actionum. Semestrus solius quo domi nobis per negotia publica libere licuit aspirare & in orio, philosophari tutissimo, insta vos manere potuit ignorantia causa. Sed enim hodierno die istius otij rationes totiusque Semestris propono expendendas nihil eorum omisssurus quæ rei domestica cura & aduersa oculorum valerudo in publicum conferre permiserit. Hoc si vobis placuerit tanquam medio illustrato sic extremitate luce fulgentibus, nemini displicere posse mihi persuadebo, labores nostros quam unicam spero & expecto mercedem. Neque enim is sum qui cæco mei amore duetus, quasi maratonij onustus spoliis, annulo, corona aut alio victoriae præmio velim donari

A IANI LANGLAEI
B REGII IN SENATV
BRITANNIÆ CELTICÆ
CONSILIARIJ, SEMESTRIVM

Liber primus.

*DE ADVOCATIS ET
CAVSARVM PATRONIS.

C Aduocatum non habentibus à Judice dari oportere.

CAP. I.

PORRIGVNTVR frequenter, non Senatu*t*
tantum, verum etiam Prætoribus, aliisque iu-
ridicis, supplices eorum Libelli, qui se Ad-
uocatum non habere, neque inuenire posse
conqueruntur, qui suam causam agere, vel
defendere velit: quibus subscribi solet, ut qui
primū ex causidicis fori eius in quo lis vel agitur, vel agi spera-
tur, rogatus fuerit, patrocinis eorum suscipiat: si modo ab ad-

D

mus, Verum etiam quieunque adest alteri in causa, officij gratia: Aduocatus appellatur, etiam si nihil dicat, neque agat, sed tantum paratus sit defendere: Patronus propriè qui agit causam, sed accusati, non accusantis. Cic. Trebatio epist. 14. lib. 7. Quid si scribere oblitus es, minus multi iam te Aduo-
cato causa caderent. Iure ciuilis ferè semper Patronus sumitur pro macumissore, tamen Aduocatus & Pa-
tronus Iure Gallico, promiscue usurpantur.

In Aduocatos pecuniae & lucro inhiantes, hoc eleganter Petrus Bleſensis epist. 26. Hod se als amicitia
militant Patronum seruit, illud quondam venerabile nomen, & gloria professio Aduocati, viles cit venalitate,
duo misericordia perditam lingam tendit, lites emit, matrimonium legitima dissoluit, amicitias rumpit, sponcarum litium
eindere, suicidat, passiones violat, detractat transactiones, privilegia frangit, & in captivam pecuniae pedicas &
rebuscula tendens, Iura omnia intervertit. & quemadmodum Pertinaci triduo ante quam occideretur, p̄fides esse pupillas
sine imaginib⁹ quas reddere soleant, scribit Spartianus ita Aduocatis quib⁹ est lucri precciosa causa, dicit vera Virtus
enim mago.

* De Advocatis) Ad-
vocatus est
qui adest
eo, Fabius,
quibus ad-
uocamus, id
est quibus
aduocati si-
mus. Inter
aduocatum
& Patronū
hoc inter-
esse Valla
existimat,
quod Aduo-
catus non
tantum si-
gnificet eū
qui alterius
causa agit,
quem pro-
priè Patro-
num dici-